Arbejdsudbuds- og BNP-effekter af 25 års reformer opdelt på partier

Mia Amalie Holstein og Thomas Due Bostrup
25-03-2026

- De seneste 25 års reformer har styrket arbejdsudbuddet og BNP i Danmark markant, især via skatte-, overførsels- og tilbagetrækningsreformer, hvor velfærdsaftalen fra 2006 og tilbagetrækningsaftalen fra 2011 har haft de største effekter.

- Denne opgørelse viser store forskelle mellem partiernes bidrag: Venstre og Konservative har – målt på både aftaler og afstemninger – bidraget mest til stigningen i arbejdsudbud og BNP siden 2001. Partierne har systematisk prioriteret reformer, der styrker incitamenterne til arbejde.

- Flere partier, herunder Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialdemokratiet, har også ydet et væsentligt bidrag.

- Venstrefløjens samlede bidrag til reformer, der øger arbejdsudbuddet, er relativt begrænset.

Kontakt
Mia Amalie Holstein
Cheføkonom og underdirektør
mia@cepos.dk
Telefon: 53 55 71 77

CEPOS

Indledning

Økonomisk vækst er afgørende for Danmarks fremgang. Over de seneste 150 år har væksten løftet levestandarden markant på tværs af alle indkomstgrupper. I de seneste årtier har den underliggende vækst i dansk økonomi dog været begrænset, hvilket har understreget behovet for politiske tiltag, der understøtter væksten.

Skiftende regeringer har gennemført en række reformer, som har bidraget til den fortsatte stigende velstand. Det er dog ikke alle politiske partier, der har bidraget lige meget til disse reformer. I denne analyse ser vi nærmere på, hvilke partier der har været med til at gennemføre flest af de reformer, der har øget arbejdsudbud og BNP, dvs. reformer der har gjort Danmark rigere, og hvilke partier, der i højere grad har valgt at stå udenfor. Det er i særdeleshed i relevant i lyset af, at den underliggende vækst også fremover forventes at være lav.

Arbejdsudbuds- og BNP-effekter af 25 års reformer opdelt på partier

De seneste 25 år er der gennemført en lang række politiske reformer, som har styrket arbejdsudbuddet og dermed også den strukturelle vækst i Danmark. Det drejer sig især om skatte- og overførselsreformer, hvor den største reform uden sammenligning er velfærdsaftalen fra 2006, der – målt ved virkningen i 2030 – øger arbejdsudbuddet med 150.000 personer og øger BNP med 144,3 mia. kr., efterfulgt af tilbagetrækningsaftalen fra 2011, som øger arbejdsudbuddet med 52.000 fuldtidspersoner og BNP med 51,1 mia. kr.

I denne analyse opgøres de samlede arbejdsudbuds- og BNP-effekter af reformer gennemført siden 2001, fordelt på partier og opgjort efter, hvorvidt det pågældende parti har indgået aftale om reformen, og hvilke reformer de har stemt for i Folketinget. Effekterne opgøres som reformernes fulde virkning i 2030 og bygger på Finansministeriets vurderinger og er suppleret med CEPOS' egne beregninger.

Figurerne nedenfor viser henholdsvis de absolutte effekter på arbejdsudbud og BNP samt partiernes andel af de samlede arbejdsudbudseffekter. Der er alene medtaget partier, som har eksisteret i hele perioden siden 2001. Af appendiks fremgår data opgjort for en kortere periode, nemlig under SVM-regeringen (2022-2026). I disse figurer indgår flere partier.

Venstre og Konservative har bidraget mest til at øge arbejdsudbuddet

Figur 1 viser den samlede effekt på arbejdsudbuddet af de reformer, som partier har aftalt eller stemt for siden 2001. Opgørelsen illustrerer markante forskelle mellem partierne.

Venstre og Konservative[1] har – målt på aftaler – bidraget mest til at øge arbejdsudbuddet, mens Dansk Folkeparti[2], Radikale Venstre og Socialdemokratiet ligger på et lavere, men fortsat relativt højt niveau. Socialistisk Folkeparti og især Enhedslisten har til gengæld ikke bidraget meget til at indgå aftaler, der øger arbejdsudbuddet.

Ser man på reformer, som partierne har stemt for, øges især Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis bidrag væsentligt, hvilket i høj grad skyldes, at de to partier stemte for tilbagetrækningsaftalen fra 2011. De to partier var egentlig imod aftalen, men stemte for som konsekvens af regeringsforhandlingerne, der førte til Thorning-regeringen[3].

Figur 1

Effekt på arbejdsudbuddet af de reformer, som partier har aftalt eller stemt for siden 2001, 2030-virkning

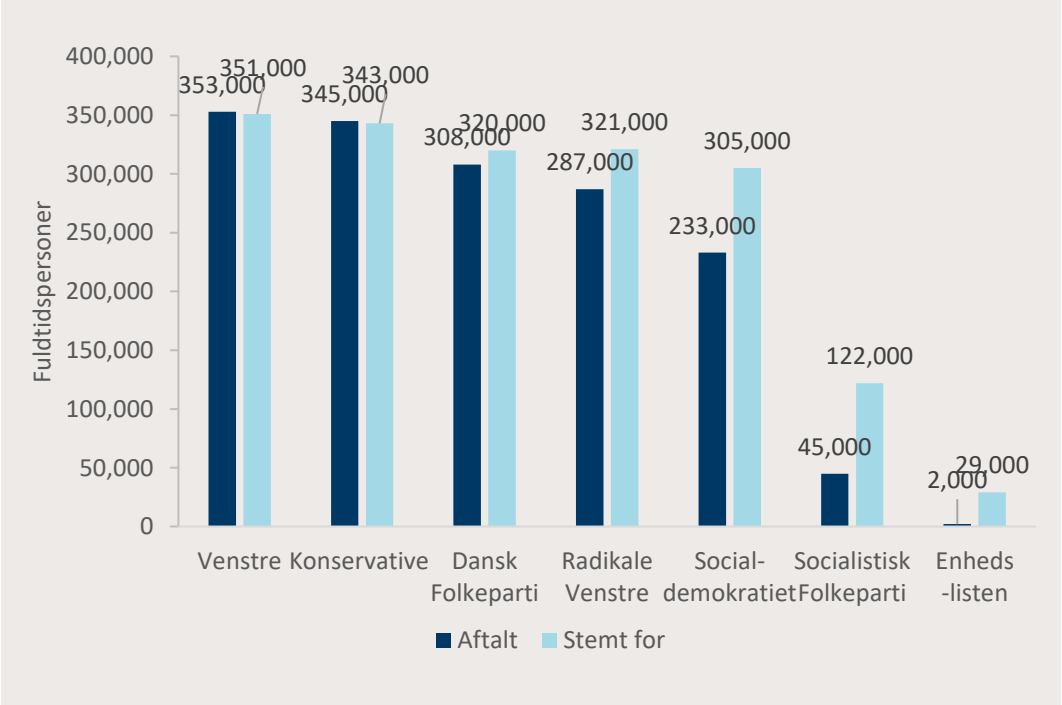

Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger

Figur 2 viser partiernes andel af de samlede arbejdsudbudseffekter fra reformer siden 2001. Det fremgår, at Venstre og Konservative har været med i stort set alle aftaler, der har øget arbejdsudbuddet siden 2001. Når Venstre har en andel på over 100 pct., skyldes det, at opgørelsen er baseret på nettovirkningen på arbejdsudbuddet. Da nogle aftaler

[1] Forskellen mellem de to partier er primært drevet af afskaffelsen af Store Bededag, som Konservative ikke var med til. Afskaffelsen øger ifølge Finansministeriet arbejdsudbuddet med 8.500 fuldtidspersoner i 2030.
[2] I opgørelsen er DF talt med for at have stemt for Velfærdsaftalen. DF stemte ganske vist i 2025 imod en forhøjelse af pensionsalderen, men afstemningen handlede om en forhøjelse i 2040, mens denne opgørelse ser på effekten på arbejdsudbuddet i 2030. I en opgørelse med et længere tidsperspektiv, vil DF's bidrag være lavere.
[3] https://nyheder.tv2.dk/2011-12-21-beskaering-af-efterloen-er-vedtaget

som f.eks. aftalen om Arne-pension har reduceret den samlede virkning på arbejdsudbuddet, vil partier, der ikke medvirkede i disse aftaler, kunne have et højere bidrag end den samlede effekt af alle gennemførte tiltag.

Figur 2

Andel af effekter på arbejdsudbuddet ud fra de reformer, som partier har aftalt eller stemt for siden 2001, 2030-virkning

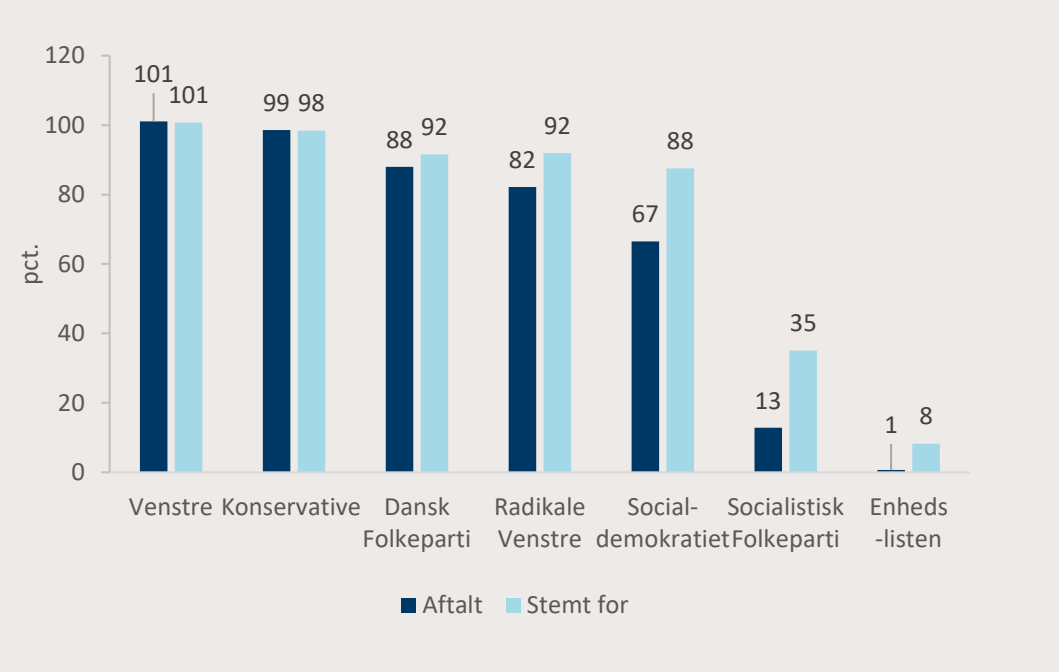

Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger.

Finansministeriet har tidligere lavet en lignende opgørelse[4], hvor de har opgjort SF's andel af arbejdsudbudsvirkning for reformer, hvor SF har været et af aftalepartierne. Finansministeriet kom frem til ca. 10 pct., mens opgørelsen i figur 2 viser 13 pct. [5]
Her skal det bemærkes, at der er en fejl i Finansministeriets opgørelse, så der for aftale om Reformpakke af Dansk Økonomi fra 2022 er skrevet, at Enhedslisten var med i aftalen. Det er ikke korrekt, og det burde være SF, der er talt med i stedet[6]. Da aftalen øger arbejdsudbuddet med 12.200 fuldtidspersoner[7] kan denne fejl forklare en betydelig del af forskellen på de to opgørelser.

Venstre og Konservative har bidraget mest til at øge BNP

Figur 3 viser de tilsvarende effekter på BNP af reformer med virkning på arbejdsudbuddet. Mønstret er det samme som for arbejdsudbudseffekterne i figur 1, idet partier med store

[4] https://www.ft.dk/samling/20241/almdel/fiu/spm/218/svar/2139824/3022366.pdf
[5] De to opgørelser dækker ikke helt over samme tidsperiode, da CEPOS' opgørelse er nyere, men langt hovedparten af reformeffekterne er gennemført i den periode, som er dækket af begge opgørelser.
[6] https://fm.dk/media/v4zbg2xb/aftaletekst_en-ny-reformpakke-for-dansk-oekonomi_a.pdf
[7] https://www.ft.dk/samling/20222/almdel/fiu/spm/295/svar/2010955/2804235.pdf

bidrag til arbejdsudbuddet også har bidraget mest til at øge BNP. Venstre og Konservative ligger igen øverst, mens SF og Enhedslisten ligger i bunden.

Figur 3

Effekt på BNP af de reformer med virkning på arbejdsudbud, som partier har aftalt eller stemt for siden 2001, 2030-virkning

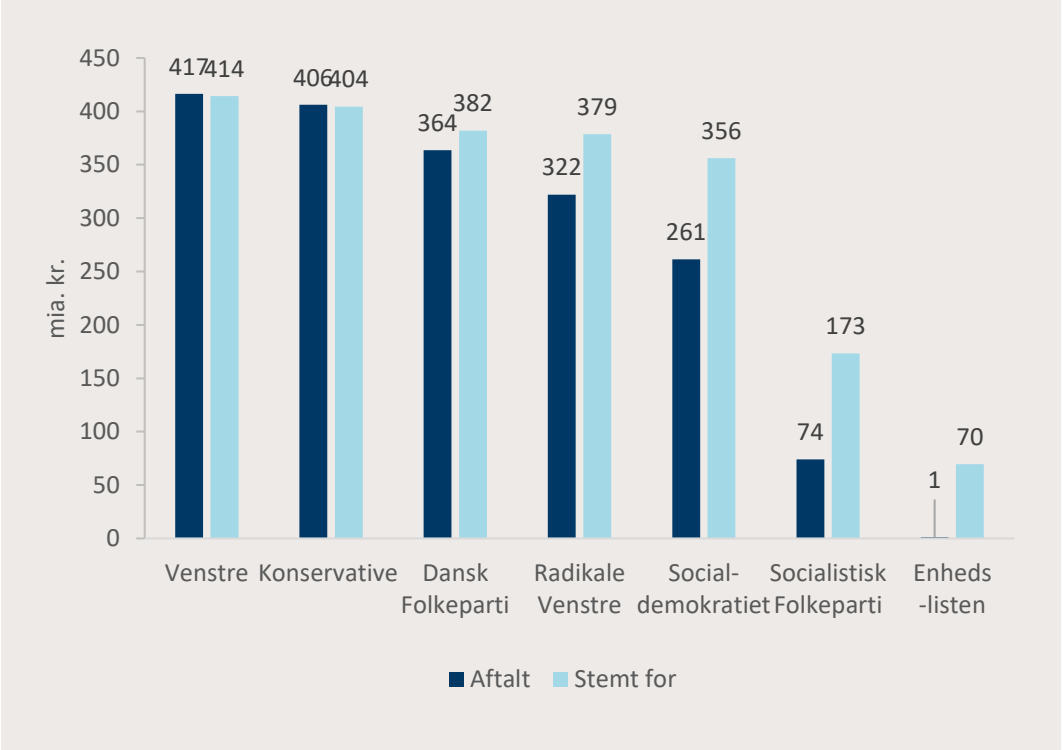

Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger.

Forbehold:

Det bør nævnes, at opgørelserne er forbundet med metodisk usikkerhed, særligt hvad angår opgørelsen af, hvilke aftaler partierne har stemt for. Årsagen er, at reformernes effekter i flere tilfælde er opgjort på aftaleniveau, mens aftalerne udmøntes i flere selvstændige lovforslag. Partier uden for aftalekredsen kan have stemt for enkelte dele uden nødvendigvis at have bakket op om hele reformen. Når det ikke har været muligt at opdele effekterne på de enkelte lovforslag, har CEPOS valgt at tilskrive hele arbejdsudbuds- og BNP-effekten til alle partier, der har stemt for nogle af de relevante lovforslag. Opgørelsen af hvilke partier, der har stemt for en aftale, må derfor i flere tilfælde betragtes som et overkantsskøn.

Det bør desuden fremhæves, at effekterne er opgjort i 2030. På længere sigt vil de partier, som ikke støtter op om Velfærdsaftalen, falde bagud i en tilsvarende opgørelse.

Appendiks

Figur A.1

Effekt på arbejdsudbuddet af de reformer, som partier har aftalt eller stemt for under SVM-regeringen, 2030-virkning

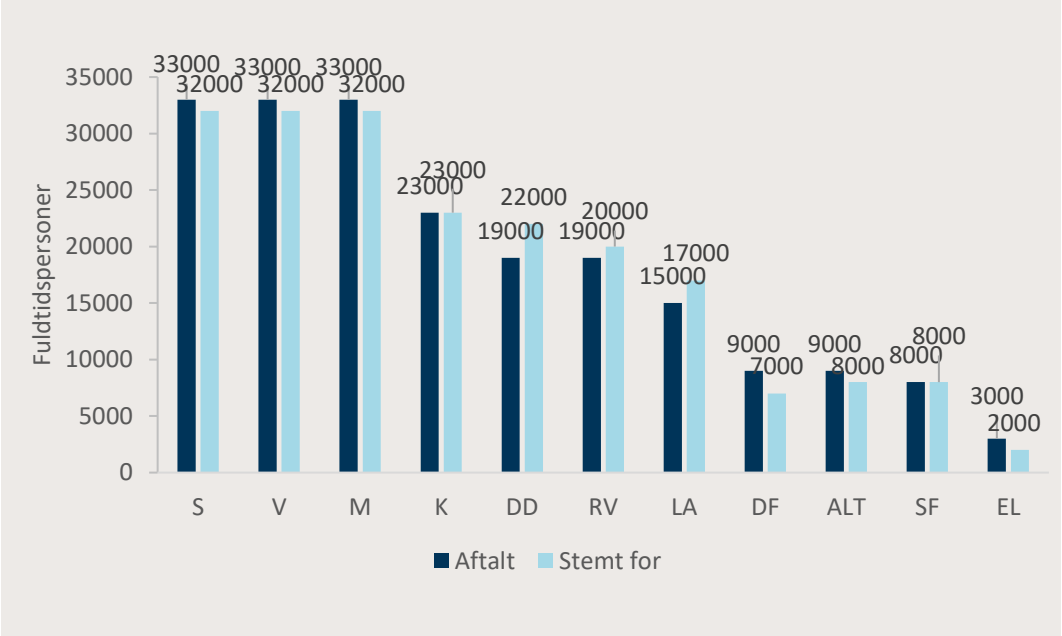

Anm: "Stemt for" er i totalen lavere end "Aftalt", da 4 af lovforslagene i FL26 og 2 yderlige forslag endnu ikke er taget til 3. behandling endnu. Da aftalerne er indgået, tæller de stadig med i opgørelsen for aftalepartierne("Aftalt").
Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger.

Figur A.2

Effekt på BNP (2026 niveau) af de reformer, som partier har aftalt eller stemt for under SVM-regeringen, 2030-virkning

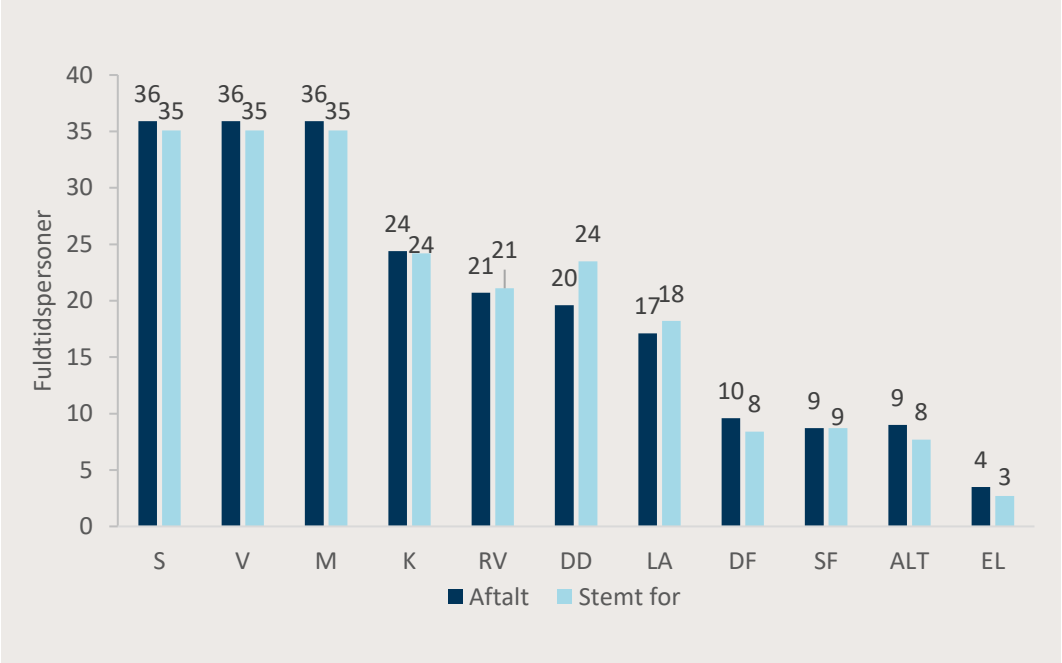

Anm.: "Stemt for" er i totalen lavere end "Aftalt", da 4 af lovforslagene i FL26 og 2 yderlige forslag endnu ikke er taget til 3. behandling endnu. Da aftalerne er indgået, tæller de stadig med i opgørelsen for aftalepartierne("Aftalt").
Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger.

Figur A.3

Andel af effekter på arbejdsudbuddet ud fra de reformer, som partier har aftalt eller stemt for under SVM-regeringen, 2030-virkning

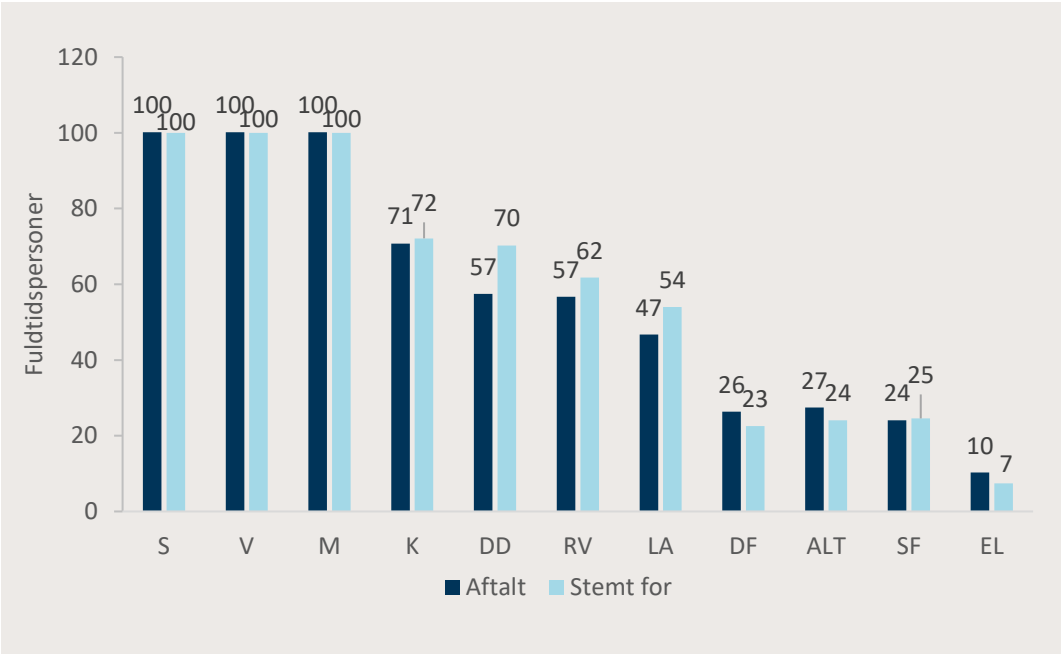

Kilde: Finansministeriet og CEPOS-beregninger.